

LLEGIR LA RIERA, ESCOLTAR L'AIGUA

Pep Busquet

09.03__31.03.2024

Explicar un poema, explicar una música, explicar una exposició...

Com es poden explicar?

El poema s'ha de llegir, s'ha d'escoltar la música, s'ha de mirar l'exposició.

S'han de veure, s'han de sentir.

Els éssers humans tenim la capacitat lògica, i la capacitat mítica.

Podem entendre les coses, establir relacions i al mateix temps podem obrir la porta al misteri, al que no té explicació.

Els llenguatges de l'art, són llenguatges de codi obert, es basen en el suggeriment.

Un poema, una música, una imatge ens commouen; i aquesta commoció ens obre possibilitats diferents de comunicació i llenguatge.

Ens apropem a la nostra pròpia buidor...

Cadascú de nosaltres tenim una gramàtica, unes facultats i una història diferents. La lectura i la interpretació que fem cadascú de nosaltres també és diferent.

Per tant, em limitaré a parlar de l'històric de la meva relació amb la riera i del procés que m'ha portat fins aquí:

Fa uns 70 anys, per proximitat, va ser espai de jocs infantils (indis i cowboys), tobogans on provar "carromatos" i bicicròs.

I també abocador de les deixalles domèstiques diàries al femer.

Quan plovia amb intensitat la veiem baixar.

Aquell vespre el seu brogit anunciava la catàstrofe. A Terrassa i a Matadepera la foscor i la tragèdia. Era el dia 25 de setembre de 1962.

Qui construeix? I qui deixa construir en espais que són de l'aigua? 600 morts.

Abans dels ponts, amb molta precaució, badàvem la riera.

Ben segur que aquestes vivències han deixat un pòsit que d'alguna manera es reflecteix en aquest treball.

Calia caminar per tal de tenir controlats els nivells de sucre i colesterol: em vaig fer el propòsit de fer-ho per la riera. Dos anys i cada dia.

El recorregut sempre el mateix: des del baixador d'en Tomasset fins una mica més amunt del pavelló. Per baix.

Cada dia diferent: jo estava diferent i l'espai cada dia canviava. La meva atenció es fixava, sense cap planificació, un dia amb els camins que l'aigua deixava al seu pas, un altre amb les diferents flors que em venien a veure, o les pedres arrodonides pel fregadís en el seu desplaçament...

Cada dia més conscient de la meva ignorància, no sabia cap nom de cap planta, de cap ocell, o insecte... El meu contacte era més emotiu, davant les diferents descobertes, que no pas tècnic-descriptiu.

Cada dia em sentia més atret per l'afany de descoberta i per la sintonia del que és invisible que m'acompanyava: El poder de l'aigua.

I les seves formes i els seus camins... I la vida.

L'aigua xiuxiueja, l'aigua parla, l'aigua crida... i no té retorn...

L'aigua llisca suaument i rega, o amb desfermada força trenca i arrossega el que troba al seu pas. Sempre diferent, i sempre provisional.

Ara imatges i paraules...

Que com l'aigua, s'infiltra a la terra i transformen el paisatge.

Últimament, he escrit referint-me a un altre treball aquestes línies que penso encaixen també en aquest:

Aquell instant se'm va escapar.

Però encara hi és, es va quedar en mi.

No calgué un clic per a donar-li consistència.

Hi ha situacions que colpegen l'ànima.

Ara ordeno espai, llum i matèria per tal de posar al descobert, intentant compartir, aquella experiència.

I fer-la present de nou. Creant sensacions.

Fent visible l'invisible...

L'art va d'això, oi?

Text de Pep Busquet

Organitza:

Amb el suport de:

